

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

Той да седи в компанията на някой агент в кафене "Средец" или да се облъска с друг по пресечките на улиците. Всеки ден за него ставаше все по-опасно. Той виждаше тази опасност, нещо повече, той знаеше, че един "прекрасен" ден, ще се отзове в полицията и ще бъде заставян с всички модерни средства на инквизицията да отговаря за "противодържавните" си деяния. Но това не го смущаваше и нито за миг не разколеба волята му да работи с всички сили и да даде в борбата всичко, което притежаваше, за да бъде доведена победата до край. Напротив много по-обезкоени за неговия живот бяха близките му, които не един път го увещаваха да бъде по-предпазлив, да намали темпа на работата, да излезе в нелегалност, да стане партизанин. През зимата на 1941/1942 год. по решение на щаба на Разложкия партизански отряд, той ^{беше} поканен да излезе в Балкана. Александър Пидин е изпратен в София да уреди преминаването на Вапцаров в отряда. Той отказва с думите: "Едни отиват партизани, други в лагер, а кой ще работи сред народа? Народа без хора не трябва да оставяме". И после добавил: "Нас ако ни хванат, други ще останат да работят".

Така задачите на партията държаха Вапцаров на бойния му пост до последния момент на ерестуването му.

Трети март 1942 год. беше светъл зимен ден. От рано сутринта "гост" на Вапцарови беше Стария / Цв. Радойнов / . Дойде и Антон Попов. Времето до обяд те използваха в превеждане и писане на машина речта на Сталин от 7 ноември 1941 год. произесена на Червения площад в Москва пред парада на Червената армия. В превода взе участие Радойнов. Антон Попов пишеше, а Вапцаров диктуваше. Това ставаше в кухнята, за да може бързо да се изгори написаното в запалената печка, в случай на полицейска проверка. Речта беше прерисана в 20-30 екземпляра, а вечерта всички бяхме заангажирани в раз-

1/ БАН, посоченото издание, стр. 200

